

under disse Overvejelser. Men indtil da mener Udvalget, der ikke er Anledning til at henvise Andragendet, i alt Fald ikke saaledes, at Kroejerer skulde have nogen Understøttelse.

Det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen) var nu saa højt oppe, at han mente, det var fuldstændig nødvendigt at have denne Kro der paa Stedet, ja, det var lige saa nødvendigt som at have et Apotek paa det Sted, hvor det var oprettet, men den Sammenligning passer neppe. Vi har vedtaget en Ædruelighedslovgivning, som ikke sikrer Kroejererne den Ret, de maaske mener at have haft. Det er ikke al den Indtægt, de har haft, der har været fuldt ud berettiget, og det er heller ikke oplyst, at de Indtægter, Kroejer Christensen i Nymindegab har haft, har været fuldt berettigede, og Erstatning for Indtægter, han har haft ved ulovlig Udskænkning, kan der ikke være Anledning til at give ham. Jeg skal i alt Fald paa Udvalgets Vegne tilraade dette Tings Medlemmer ikke at stemme for det af det ærede Medlem fra Varde (S. Sørensen) stillede Ændringsforslag, men derimod at stemme imod det, hvis han fastholder det.

Eduard Larsen: Jeg vil til den højtærede Minister sige, at netop efter den nye Beværterlov og efter den Samfundsinteresse, som ligger i denne Sag, er jeg ikke i Tvivl om, at Samfundet for sin egen Skyld vilde have givet den paagældende Mand en Gæstgiverbevilling, som er det, han har for Tiden. Han har ingen Beværterbevilling, saa vidt mig bekendt. Og naar den højtærede Minister vil sammenligne dette Forhold med Forholdene i Nyborg og med gamle Kroer ved Anlæg af Jernbaner, vil jeg sige, at her er netop et specielt Forhold, som ikke kommer igen. Hvor der bliver anlagt en Jernbane og Kroerne mister deres Betydning, har Samfundet tabt sin Interesse i Sagen, og da har Kroejerer gjort det samme, som naar en Mand kaster sig over en eller anden industriel Frembringelse, og der saa bliver gjort en ny Opfindelse, som slaar den ud af Markedet. Saa taber han i det Spil. Her er der en Samfundsinteresse, det er det specielle Forhold. Det er af Betydning for Samfundet, at denne Kro oprettholdes. For den, der en Gang har været paa Egnen og set Forbindelsen med Holmlands Klit, er der ikke Tvivl om, at det er nødvendigt.

Naar den ærede Ordfører ikke kan

se Ligheden mellem dette Forhold og Forholdet med et Apotek, skænker jeg ham dette ydre Symptom paa hans dybe Indtrængen i Sagen.

S. Sørensen: Det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen) havde Ret i, at det er ikke alene Kroejerer personlig, men ogsaa Samfundet, der har en Interesse her. Beboerne paa Vestlandet kommer, som det ærede Medlem nævnte, over til Nymindegab, naar de skal til Nørre Nebel, og der henter de Læge, Dyr læge og benytter Apoteket o. s. v., simpelt hen fordi det er nærmeste Plads for Bjerregaard, Haurvig o. s. v. De kører ikke til Ringkøbing, hvortil der er mere end dobbelt saa langt, de sejler til Nymindegab og kører til Nørre Nebel, hvortil der er en lille Mil. Kroen kan derfor ikke nedlægges, uden at det bliver et stort Savn, og der vil ogsaa straks blive rejst Krav om at faa den oprettet igen.

Hvad det Spørgsmaal angaar, at Andrageren skal have skænket ulovligt, skal jeg sige, at det var Fiskerlejet som bevirkede, at der var saa stor Trafik af Købere af Fisk der paa Stedet. Havde Fiskerlejet ikke været der, var der ikke komme, og disse Købere maatte da siges at være rejsende, naar de, som Tilfældet undertiden var, kom et Par Mil borte fra.

Den højtærede Minister fremhævede, at man tog ikke saadanne Hensyn, som her kræves, naar man anlagde Jernbaner, som til Dels ødelagde gamle Kroer og Gæstgiverier. Jo, det gør man rigtig nok. Jeg kender det Forhold paa nært Hold, idet der ved Anlægget af en Jernbane fra Varde til Nørre Nebel — min specielle Egn — var to ret betydelige Kroer, som tabte deres Værdi. Men hvad gjorde man da? For den enes Vedkommende blev der en Station i den anden Kant af Sognet, hvor han boede, og saa sagde man til ham: Du maa betragte din nuværende Ejendom som en Landejendom, og saa kan du oprette en Kro ved Stationen, og den Bevilling, du har, maa du tage med dig dertil. Saa havde man taget skyldigt Hensyn til ham. Til den anden kunde man ikke sige det samme, for der blev ingen Station, han kunde flytte til. Hvad gjorde man da? Man sagde til ham: Vi giver dig Lov til at flytte til Stationen i en Naboby og tage din Bevilling med. Det gjorde han og solgte sin forhenværende Kro som Landejendom og fik den Pris for den, den var værd som saadan. Jo vist tager man Hensyn, saa vidt man kan, og